

det siger om Dansk Folkeparti, for vi er efterhånden vant til lidt af hvert fra Dansk Folkeparti. Men jeg havde dog ikke troet, at vi skulle opleve en tavs og mundlam regering på baggrund af det, der er sagt her i dag.

Men det er tilfældet, og jeg beklager det faktisk dybt, for så viser det jo lidt om, at regeringen, da man valgte at indføre Auschwitzdagen, i virkeligheden egentlig ikke havde hjertet så meget med eller mente så meget med det, men blot tog det med, fordi det nu var kommet op, og fordi vi har påtaget os nogle forpligtelser i forbindelse med Stockholmkonferencen i 2000.

Jeg synes faktisk, det er dybt bedrøveligt på denne sidste arbejdsdag i Folketinget i denne samling, at vi skal havne i den debat, vi lige har været vidne til, men jeg er glad for, at et stort mindretal af Folketingets partier har bakket op om Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag og er gået konstruktivt ind i diskussionen om, hvad vi kan bruge Auschwitzdagen til. Det glæder mig da trods alt.

Kl. 14.05

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 47 (S, SF, RV og KRF) stemte for, 60 (V, DF og KF) imod; 2 (EL) stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

40) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 126:

Forslag til folketingsbeslutning om indsats til sikring og forbedring af udenlandske kvinders rettigheder.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) og Anne Bastrup (SF) m.fl.

(Fremsat 27/3 2003. Første behandling 6/5 2003. Betænkning 27/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I går stod regeringen og Dansk Folkeparti bag en vedtagelse, hvori der bl.a. stod, at man vil fastholde og videreføre en klar konsekvent retspolitik, herunder en hård og konsekvent indsats mod vold, voldtægt og andre overgreb mod mennesker.

I dag stemmer de samme partier imod et beslutningsforslag, som har præcis det samme formål, nemlig at sikre, at voldsramte udenlandske kvinder gift med en dansk mand tør anmelde volden, således at deres mand kan blive dømt.

Når de udenlandske kvinder, og det vil sige kvinder, som ikke har permanent opholdstilladelse, ikke anmelder deres mand i dag, skyldes det, at en anmeldelse med meget stor sandsynlighed vil indebære, at de selv straffes med en udvisning. I det øjeblik kvinden ikke længere lever sammen med sin voldelige mand, mister hun sit opholdsgrundlag. 147 udenlandske kvinder ud af 219, som har forladt deres mand på grund af vold, har også måttet forlade Danmark.

Den danske stat tvinger således udenlandske kvinder til at udstå volden i stedet for at anmelde deres ægtefælle. De tør nemlig ikke at anmelde ham. Først efter 7 år kan de være helt sikre på at få lov til at blive; først da er de sikre på en permanent opholdstilladelse.

For mig at se er det fuldstændig uforståeligt, at integrationsministeren, justitsministeren og dermed regeringen ikke ønsker at gøre op med dette problem. Det i en tid, hvor man i øvrigt er parat til at gå på kompromis med helt afgørende retsprincipper for at få så mange forbrydere som muligt dømt.

Forbryderiske mænd, som har fået familiesammenføring med en udenlandsk kvinde, ønsker regeringen åbenbart at frede. De kan gøre, som det passer dem i op til 7 år. Der er nemlig ikke den store fare for, at deres kone anmelder dem for hverken vold, rockerkriminalitet eller f.eks. alfonsvirksomhed. Gør hun det, bliver hun selv straffet.

Det skal være trygt at gå på Strøget, sagde regeringen i går, men det skal altså ikke være trygt for en udenlandsk kvinde, som er blevet tævet gul og grøn af sin mand, at gå til politiet.

Jeg håber, at regeringen i løbet af sommerferien vil bruge tid på at tænke denne sag igennem endnu en gang. Det vil f.eks. være nyttigt for regeringen at lytte til en hr. Eyvind Vesselbo og en

hr. Troels Lund Poulsen, som har udtrykt stor betænkelighed ved den uanstændige måde, som den danske stat behandler de voldsramte kvinder med midlertidig opholdstilladelse på.

Nyttigt kan det også være for regeringen at læse sin egen vedtagelse endnu en gang, nemlig at man vil fastholde og videreføre en klar og konsekvent retspolitik, herunder en hård og konsekvent indsats mod vold, voldtægt og andre overgreb mod mennesker.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg vil gerne bede fru Elsebeth Gerner Nielsen om at behandle politiske sager seriøst, for hr. Troels Lund Poulsen og jeg har henvendt os til ministeren og fået et ganske glimrende svar, som vi er meget tilfredse med. Vi kerer os nemlig om de voldsramte kvinder og vil gerne se denne sag fremmet på den måde, som ministeren nu har svaret os. Så det er vi tilfredse med.

Vi ønsker ikke at indgå i fru Elsebeth Gerner Nielsens polemik i denne sag, for det, det drejer sig om, er ikke en politisk polemik her i salen, det drejer sig om at handle, sådan at de kvinder får det bedre, og det er vores udgangspunkt.

Så jeg synes, fru Elsebeth Gerner Nielsen skulle holde sig for god til at misbruge de ting, som vi foretager os politisk til eget politisk formål.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Ja, det er jo trist at se, at fru Elsebeth Gerner Nielsen under behandlingen af det her forslag groft har misbrugt ellers fornuftige ord. Jeg vil sådan set bare sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at det jo overhovedet ikke er det, der er hensigten med det, hr. Eyvind Vesselbo og jeg selv har udtalt.

Derfor synes jeg, det er meget vigtigt at slå fast, at vi har haft en dialog med integrationsministeren, som har været ganske nyttig. Vi bekymrer os om de voldsramte kvinder, men vi arbejder faktisk på, at det giver et resultat i modsætning til fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ja, i mit parti vil vi nok sige, at der er nogle, der er blevet banket på plads her, for der er jo ikke sket nogen som helst forandring i situationen. Det er i dag sådan, at to ud af tre kvinder, som

har fået tæsk af deres mand og som endnu ikke har fået permanent opholdstilladelse, ender med at blive sendt ud af landet.

Og som jeg har forstået integrationsministeren, så agter integrationsministeren ikke at gøre noget som helst for at forandre på det forhold. Tværtimod har integrationsministeren sagt, at regeringen er fuldt tilfreds med den måde, som udlændingeloven administreres på i forhold til de voldsramte kvinder.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om det også er sådan, at hr. Eyvind Vesselbo og hr. Troels Lund Poulsen nu er tilfredse med den måde, lovgivningen administreres på, og man altså ikke står ved de ord, man tidligere har sagt, nemlig at man synes, det er synd for disse kvinder, og at det er en uanstændig måde, vi behandler dem på.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Ja, der er jo forskel på Det Radikale Venstre og Venstre, for i vores parti bliver vi ikke banket på plads. Det gør man måske i Det Radikale Venstre, men det er jo der, hvor vi i vores parti har en saglig, god dialog, og så når vi frem til et fælles udgangspunkt og en fælles slutning, og så er vi enige om det og bakker op om de ting.

Jeg kan godt forstå, at fru Elsebeth Gerner Nielsen med de erfaringer, hun så åbenbart har fra sit eget parti, har den opfattelse, at man bliver banket på plads. Sådan er vi ikke i Venstre.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er meget interessant, at hr. Eyvind Vesselbo endnu ikke har sagt noget som helst om, hvad det er, han har fået ud af sine forhandlinger med integrationsministeren. Jeg vil da meget gerne vide det, hvis der er kommet et resultat, og de mange partier, som står bag vores beslutningsforslag, dermed har noget at knytte deres håb til.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

I fru Elsebeth Gerner Nielsens første indlæg faldt der en bemærkning, som kunne tolkes på den måde, at den nye udlændingepolitik med den såkaldte 7-års-regel havde ført til en forværing af situationen for voldsramte kvinder.

Derfor vil jeg gerne understrege, at det har 7-års-reglen ikke. Vi undtog netop de voldsramte kvinder fra den forlængelse af perioden, hvor man kan risikere at blive hjemsendt, således at

vi i et og alt og 100 pct. fastholdt den praksis, vi har overtaget fra den tidligere regering.

Det besluttede vi meget bevidst, fordi det er utrolig ømtålelige sager og meget vanskelige afgørelser, der skal træffes. Og vi besluttede i regeringen meget bevidst, at her ville vi følge den mangeårige praksis, som er blevet lagt, for at der ikke skulle opstå ny diskussion og ny tvivl og strid mellem partierne om noget så tragisk, som det vi taler om her.

Kl. 14.15

Det er ualmindelig tragiske sager. Og det er rigtigt, at der er nogle af dem, der så at sige bliver banket ud af ægteskabet, der selvfølgelig skal have lov at blive her, fordi de kom i god tro, og så bliver de altså slået til blods. Når der så er dom for det, ja, så har de altså en mulighed for at blive her, i visse tilfælde selv om de kun har været her i 2 år.

Men der er jo også andre momenter, der skal ind i sagen. Når kun en tredjedel af de kvinder, der siger, at de er blevet voldsramt, får lov at blive, så er det jo, fordi der dels skal være tale noget, som er nogenlunde konstaterbart, dels skal der jo også være tale om, at den pågældende kvinde har opnået en vis tilknytning til Danmark.

Det siger jeg ikke, fordi vi har fundet på noget nyt. Det siger jeg, fordi sådan har man hele tiden administreret det, også under den tidligere regering, og den linje har jeg fastholdt.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ministeren har flere gange tilkendegivet, at det, at der nu skal gå 7 år, inden man får permanent opholdstilladelse, ikke har nogen betydning for de her sager. Men under alle omstændigheder er det jo sådan, at det som hovedregel først er efter 7 år, man får permanent opholdstilladelse.

Det vil sige, at der ikke er nogen udenlandsk kvinde, der kan være sikker på, at hun, når hun forlader et ægteskab og endnu ikke har fået permanent opholdstilladelse, rent faktisk får mulighed for at blive. Derfor er der stor sandsynlighed for, at disse kvinder vil vælge at udstå volden i op til 7 år, før de tør anmelde deres mand. Og det er det sidste punkt, jeg gerne vil have ministerens kommentar til, hvis der er mulighed for det.

Er det ikke problematisk, at vi altså har en stor gruppe kvinder i det her land, som ikke tør anmelde et kriminelt forhold, fordi de er bange for selv at miste deres rettigheder, at de er bange

for selv at blive smidt ud af landet? For en regering, som er utrolig optaget af at få dømt så mange kriminelle som overhovedet muligt, må det da være bekymrende, at vi har nogle kvinder, som er for bange til, at de kan gå til politiet, bange for ganske enkelt at blive smidt ud af landet, hvis de får deres mand dømt og får ham i fængsel.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg må gentage, at forholdene er, som de hele tiden har været på dette punkt. Men det er klart, hvis vi tager et teoretisk eksempel, hvis vedkommende begår et eller andet andet, f.eks. kriminalitet, eller man opdager bedrageri, jamen så er det da rigtigt, at så gælder 7-års-reglen i stedet for 3-års-reglen. Men der er altså ikke tale om, at man, fordi ægteskabet opløses på grund af vold, bliver sendt hjem, hvis man har været her i mindre end 7 år. Her gælder den praksis, der hele tiden har været gældende, hvor nogle får lov at blive, selv om de kun har været her et par år.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes også, det er alvorligt nok, hvis en kvinde, som f.eks. finder ud af, at hendes mand er involveret i rockermiljøet, ikke tør anmelde ham i 7 år, fordi hun er bange for at blive sendt ud af landet.

Jeg synes også, at det er alvorligt nok, hvis en kvinde ikke tør gå til politiet i rigtig mange år, selv om hun har været udsat for vold.

Nu siger ministeren igen, at der ikke er en ændring i praksis i forhold til de voldsramte kvinder. Derfor bør det heller ikke være et problem for ministeren at gå her op og garantere, at kvinder, som har været udsat for vold og forlader ægteskabet på grund af vold, er garanteret mulighed for at blive i landet, hvis de har været her i 3 år. Hvis ministeren kan gå op og garantere det, så vil jeg acceptere, at så er vilkårene ikke ændret.

Vi står til gengæld stadig væk i den situation, at loven fortolkes utrolig stramt, og at det er nødvendigt at tage fat i selve fortolkningen af lovgivningen.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

En sådan garanti kan jeg selvfølgelig ikke give. For en sådan garanti var heller ikke gældende under den tidligere regering, og vi har, som jeg nævnte, fastholdt den hidtidige praksis.

Hermed sluttede forhandlingen.

Kl. 14.20

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 48 (S, SF, RV, EL og KRF) stemte for, 58 (V, DF og KF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

41) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 159:

Forslag til folketingsbeslutning om udkast til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale.

Af justitsministeren (Lene Espersen).

(Fremsat 23/4 2003. Første behandling 5/5 2003. Betænkning 22/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Line Barfod (EL):

Dette er et eksempel på, at vi igen vedtager noget, som har stor rækkevidde, og uden at vi reelt har haft tid til en ordentlig diskussion af, hvad det egentlig kommer til at betyde.

Det fremgår, at der blev opnået politisk enighed i EU helt tilbage i februar 2002, men alligevel har vi først fået forelagt beslutningsforslaget her kort før sommerferien. Det viser med al tydelighed, at det er nødvendigt, at vi får en anden måde at behandle EU-sager på i Folketinget.

Det her forslag betyder, når det træder i kraft, at man på baggrund af en begæring fra et af de andre EU-lande skal foretage indefrysning eller beslaglæggelse af en virksomheds eller en persons konti, maskiner, computere, hvad det nu drejer sig om, og der er ikke mulighed for at gå ind og vurdere, om det er rimeligt eller ej. Det skal bare ske. Det har oven i købet tilbagevirkende kraft, så det kan også være på grund af mistanke om forbrydelser, der er begået for længere tid siden.

Beslaglæggelse og indefrysning kan jo altså også ske hos folk, der ikke er mistænkt. Det kan være en virksomhed, der stiller hjemmesider til rådighed, der på den måde kan få beslaglagt alle sine computere, og dermed bliver virksomheden reelt lukket.

Det kan være en person, hvis bankkonti man har mistanke om har været misbrugt i en eller anden sammenhæng, og så bliver alle vedkommendes bankkonti lukket. Eller det samme med en virksomhed. Og for en person eller en virksomhed i Danmark er det altså dybt problematisk at få lukket alle bankkonti. Så kan man lige pludselig slet ikke fungere i det danske samfund længere.

Så det har meget stor rækkevidde det forslag, der her skal vedtages, men der har ikke været ordentlig tid til drøftelse af forslaget. Det viser, at vi er nødt til at behandle EU-sager på en anden måde, så vi langt tidligere får den politiske drøftelse i Folketinget af, om det er noget, vi ønsker eller ikke ønsker, og hvis vi ønsker det, hvilke begrænsninger vi så vil stille op.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til folketingsbeslutning vedtoges med 84 stemmer (V, S, KF, RV og KRF) mod 24 (DF, SF og EL).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Justitsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Den næste sag på dagsordenen var:

42) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 87:

Forslag til folketingsbeslutning om Folketingets adgang til indsigt i visse dokumenter af hensyn til retssikkerheden.

Af Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.

(Fremsat 7/2 2003. Første behandling 1/4 2003. Betænkning 28/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.